Raad van State

200708660/1.
Datum uitspraak: 22 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede voor hun minderjarige kinderen,

appellanten,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/21059, 07/21067, 07/21070 en 07/21072 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 12 november 2007 in de gedingen tussen:

mede voor hun minderjarige kinderen,

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 februari 2006 en bij onderscheiden besluiten van 29 juni 2006 heeft de minister van Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van (hierna: de vreemdelingen), mede voor hun minderjarige kinderen, om wijziging van de beperking van de aan hen verleende verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 19 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 12 november 2007, verzonden op 13 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, voor zover thans van belang, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

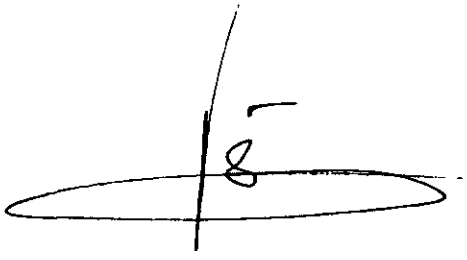
w.g. Claessens
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2008

154.
Verzonden: 22 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 07/21059
AWB 07/21067
AWB 07/21070
AWB 07/21072

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 12 november 2007

inzake

geboren op
eiser 1,

geboren op
eiseres 1,

geboren op
eiser 2

geboren op
eiseres 2
allen van Marokkaanse nationaliteit,
verblijvende te
tezamen te noemen eisers,
gemachtigde mr. A.A. van Harmelen,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.H.M. Post.

Procesverloop
Bij besluit van 19 april 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiser 1 tegen het besluit van verweerder van 2 februari 2006 tot afwijzing van zijn aanvraag tot het wijzigen van een verblijfsvergunning regulier welke is verleend onder de beperking "arbeid in loondienst" in de beperking "verblijf bij echtgenote " ongegrond verklaard.

Bij afzonderlijk besluit van gelijke datum heeft verweerder het bezwaar van eiseres 1 tegen het besluit van verweerder van 29 juni 2006 tot afwijzing van haar aanvraag tot het wijzigen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de

Vw 2000, verleend onder de beperking "verblijf bij echtgenoot ' in de beperking "voortgezet verblijf", ongegrond verklaard.

Tevens heeft verweerder bij afzonderlijke besluiten van gelijke datum de bezwaren van eiser 2 en eiseres 2 tegen de besluiten van verweerder van 29 juni 2006 tot afwijzing van hun aanvragen tot wijziging van de beperking "gezinshereniging bij ouders" in de beperking "voortgezet verblijf" gegrond verklaard voor zover het bezwaar gericht was tegen de afwijzing van de aanvragen vanwege het niet betalen van leges en de aanvragen alsnog buiten behandeling gesteld.

Tegen deze besluiten hebben eisers beroep ingesteld.

Tevens hebben eisers de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt dat uitzetting van eisers achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op de beroepen. De verzoeken zijn geregistreerd onder de nummers AWB 07/21062, AWB 07/21116, AWB 07/21118 en AWB 07/21129.

De zaken zijn behandeld op de zitting van 31 oktober 2007, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

Ten aanzien van het beroep van eiser 1 (AWB 07/21059)

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten. Van 24 november 1998 tot 11 september 1999 is eiser in het bezit geweest van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "arbeid in loondienst". Deze vergunning is laatstelijk verlengd tot 30 juni 2004. Op 7 maart 2005 heeft eiser 1 verzocht om wijziging van de vergunning in de beperking "verblijf bij echtgenote . Na de afwijzing van zijn aanvraag op 2 februari 2006 is eiser op 13 maart 2007 op zijn bezwaar gehoord.

2. Ingevolge artikel 13 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien:
a. internationale verplichtingen daartoe nopen;
b. met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, of
c. klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

3. Ingevolge artikel 3.80, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is de aanvraag tot het wijzigen of het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, tijdig ingediend, indien deze is ontvangen uiterlijk op de dag waarop de geldigheidsduur verstrijkt, dan wel, indien deze later is ontvangen, indien de termijnoverschrijding de vreemdeling niet kan worden toegerekend.

4. In artikel 3.80, tweede lid, van het Vb is bepaald dat de niet-tijdig ingediende aanvraag tot het wijzigen of tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning,

bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, wordt gelijkgesteld met een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning.

5. Niet in geschil is dat eiser zijn aanvraag tot wijziging van de beperking van de aan hem verleende verblijfsvergunning te laat heeft ingediend. Eiser heeft echter betoogd dat hij, omdat hij enkele keren een visum heeft gekregen, in de veronderstelling verkeerde dat hij hier te lande nog steeds verblijfsrecht had. Eiser is van mening dat hij van de zijde van verweerder erop gewezen had moeten worden dat hij om verlenging of wijziging van de aan hem verleende vergunning had moeten vragen.

6. De vraag of de te late ontvangst van de aanvraag aan de vreemdeling is toe te rekenen wordt van geval tot geval beoordeeld. Verweerder voert in casu het beleid, zoals dat is verwoord in paragraaf B1/5.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000. Bij dit beleid geldt als uitgangspunt dat de vreemdeling zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor de tijdige indiening van de verlengingsaanvraag. De rechtbank acht dit beleid niet kennelijk onredelijk.

7. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat niet is gebleken van omstandigheden op grond waarvan de te late indiening van de aanvraag zou moeten worden gepasseerd. Gebleken is dat eiser ruim acht maanden na het eindigen van zijn rechtmatig verblijf de onderhavige aanvraag heeft ingediend. Niet valt in te zien waarom eiser niet tijdig, bijvoorbeeld via een gemachtigde, voor indiening van zijn aanvraag zorg heeft kunnen dragen. Dat eiser vanwege het feit dat hem tot tweemaal toe een terugkeervisum werd verstrekt kennelijk in de veronderstelling verkeerde dat hij nog steeds rechtmatig verblijf had en dat hij er van de zijde van de Immigratie- en Naturalisatiedienst niet op is gewezen dat hij (tijdig) om een (wijziging van zijn) verblijfsvergunning moest vragen maakt dit niet anders nu eiser zelf volledig verantwoordelijk is voor een tijdige indiening van een verlengingsaanvraag.

8. Hieruit volgt dat – nu de verlengingsaanvraag niet tijdig is ingediend – verweerder de aanvraag van eiser terecht als eerste aanvraag heeft beoordeeld.

9. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

10. Onbetwist is dat eiser ten tijde van de aanvraag niet in het bezit was van een geldige mvv.

11. Gesteld noch gebleken is dat eiser behoort tot een categorie vreemdelingen die ingevolge artikel 17 van de Vw 2000 dan wel artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste. Aldus spitst het geschil zich toe op de vraag of het vasthouden van verweerder aan het mvv-vereiste een onbillijkheid van overwegende aard meebrengt als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

12. De rechtbank stelt voorop dat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat zij zich terughoudend dient op te stellen bij de toetsing aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, waarbij zij

aantekent dat de reikwijdte van dit artikellid uiterst beperkt is. Een beroep op de in dit artikellid genoemde onbillijkheid wordt in beginsel slechts in zeer uitzonderlijke en individuele gevallen gehonoreerd.

13. Eiser heeft aangevoerd dat zijn echtgenote en kinderen hier te lande verblijven. Voorts heeft eiser aangevoerd dat zijn zakelijke belangen in Nederland worden behartigd en dat hij zijn vermogen in Nederland heeft opgebouwd. Dit alles kan eiser niet achterlaten indien hij voor de duur van de mvv-aanvraag terug moet naar Marokko. Verder heeft eiser betoogd dat het onverkort vasthouden aan het vereiste bezit van een geldige mvv schending oplevert van het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op familie- en gezinsleven.

14. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de aangevoerde feiten en omstandigheden onvoldoende zijn voor een gegrond beroep op het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb. Daarbij heeft verweerder erop gewezen dat de bezwaren tegen de weigering een verblijfsvergunning aan eisers echtgenote en kinderen te verlenen eveneens ongegrond zijn verklaard en dat van hen derhalve ook wordt verwacht dat zij naar Marokko terugkeren. Van een dreigende scheiding tussen eiser en zijn gezin is dan ook geen sprake, aldus verweerder. Ook is er volgens verweerder niet gebleken van een objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven in Marokko uit te voeren. Verder is volgens verweerder niet aannemelijk geworden dat eiser zodanig is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving, en de Marokkaanse samenleving zozeer is ontwend dat zijn terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd. Verweerder heeft daarbij in aanmerking genomen dat ter zitting van de ambtelijke commissie op 13 maart 2007 is gebleken dat eiser de Nederlandse taal niet machtig is. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser gelet op zijn leeftijd in staat kan worden geacht zichzelf in het land van herkomst te handhaven en de zorg voor zijn gezin op zich te nemen. Ter zitting van 13 maart 2007 heeft eiser verklaard nog bezittingen in Marokko te hebben en dat hij en zijn gezin nog regelmatig periodes in Marokko hebben verbleven. Tevens is gebleken dat de kinderen van eiser naast de Nederlandse ook de Marokkaanse taal spreken.

15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten aangedragen om zich in redelijkheid op het standpunt te kunnen stellen dat geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard zoals bedoeld in het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid kunnen vasthouden aan het vereiste bezit van een geldige mvv.

16. Met betrekking tot eisers beroep op schending van artikel 8 van het EVRM is de rechtbank van oordeel onder verwijzing naar de vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 27 april 2007, LJN: BA 4654, JV 2007/288) dat verweerder bij de beantwoording van de vraag of het niet voldoen aan het mvv-vereiste kan worden tegengeworpen, mag afzien van toetsing aan artikel 8 van het EVRM, omdat in het kader van de behandeling van een aanvraag om verlening van een mvv wordt onderzocht of de verdragsbepaling tot toelating noopt indien daartoe anderszins geen aanleiding bestaat. Hiermee valt niet te rijmen dat reeds bij de beoordeling door de rechter van de vraag of het ontbreken van een mvv door verweerder mocht worden tegengeworpen, betekenis wordt toegekend aan de beslissing die mogelijk op het in een mvv-aanvraag neer te leggen verzoek om toelating zal worden genomen. Dat verweerder in dit geval feitelijk wel aan artikel 8 van het EVRM heeft getoetst, doet aan het vorenstaande niet af. Mitsdien zal de rechtbank geen

oordeel geven over eisers beroep op artikel 8 van het EVRM of de omstandigheden die ter onderbouwing daarvan zijn aangevoerd.

Ten aanzien van het beroep van eiseres 1 (AWB 07/21067)

17. Eiseres heeft op 20 maart 2006 verzocht om de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf bij echtgenoot te wijzigen in de beperking "voortgezet verblijf". Deze aanvraag is door verweerder afgewezen, omdat eiseres niet gedurende één periode van drie jaar onafgebroken verblijf heeft gehad op grond van haar verblijfsvergunning.

18. In artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb kan een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming met een persoon met niet-tijdelijk verblijfsrecht. Genoemde periode van drie jaren dient aansluitend te zijn. Afzonderlijke periodes mogen niet bij elkaar opgeteld worden.

19. Ingevolge het tweede lid van artikel 3.51 van het Vb kan de verblijfsvergunning worden verleend, indien in de in het eerste lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

20. Volgens verweerder wordt niet voldaan aan de voorwaarde dat de vreemdeling drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming met een persoon met niet-tijdelijk verblijfsrecht. Het rechtmatig verblijf van eiseres vertoont "gaten" als gevolg van het feit dat zij meermalen niet tijdig om verlenging van haar verblijfsvergunning heeft verzocht.

21. Uit de gedingstukken blijkt dat eiseres van 9 april 1999 tot 11 september 1999 in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel "verblijf bij echtgenoot . Vervolgens is de geldigheidsduur verlengd met ingang van 3 november 1999 tot 11 september 2000, van 18 juni 2001 tot 11 september 2001, van 17 oktober 2001 tot 30 juni 2004 en laatstelijk van 30 juni 2004 tot 30 juni 2009. Bij beschikking van 20 december 2005 is de aan eiseres 1 verleende verblijfsvergunning met terugwerkende kracht vanaf 30 juni 2004 ingetrokken.

22. Hieruit volgt dat eiseres tot 30 juni 2004 verblijf heeft gehad op grond van een verblijfsvergunning voor verblijf bij echtgenoot en tevens dat er geen sprake is van één periode van drie jaar onafgebroken verblijf op grond van de verblijfsvergunning welke haar onder de beperking "verblijf bij echtgenoot" was verleend. Verweerder heeft mitsdien op goede gronden de aanvraag afgewezen.

23. Voor zover eiseres heeft willen betogen dat alle perioden waarin zij verblijf heeft gehad op grond van een geldige verblijfsvergunning bij elkaar moeten worden geteld en dat zij in de tussenliggende perioden weliswaar geen verblijfsvergunning had maar niettemin voldeed aan de voorwaarden voor rechtmatig verblijf in Nederland overweegt de rechtbank het volgende.

24. Uit het tweede lid van artikel 3.51 van het Vb 2000 blijkt naar het oordeel van de rechtbank genoegzaam dat niet als criterium geldt dat gedurende de gehele periode van drie jaar moet zijn voldaan aan de voorwaarden voor rechtmatig verblijf, maar dat in die periode moet worden voldaan aan de voorwaarden voor de verlenging van de eerder verleende verblijfsvergunning. Nu eiseres meermalen niet tijdig om verlenging van de haar verleende verblijfsvergunning heeft gevraagd zijn de betreffende niet-tijdige aanvragen aangemerkt als (eerste) aanvragen om een verblijfsvergunning, waarbij kennelijk vrijstelling is verleend van het mvv-vereiste. Het voorgaande impliceert dat op het moment dat de aanvraag om verlenging van de verleende verblijfsvergunning niet meer tijdig kon worden gedaan ipso facto ook niet meer werd voldaan aan de voorwaarden voor verlenging van de geldigheidsduur van de eerder verleende verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 3.51, tweede lid, van het Vb 2000.

25. Ten aanzien van het beroep op het vertrouwensbeginsel overweegt de rechtbank als volgt.

26. Eiseres heeft betoogd dat het vertrouwensbeginsel door verweerder is geschonden, aangezien verweerder haar bij brief van 20 december 2005 heeft medegedeeld dat zij mogelijk voor "voortgezet verblijf" in aanmerking komt. De rechtbank is van oordeel dat daarvan geen sprake is, nu het woord "mogelijk" geen enkele toezegging inhoudt. Deze grief treft mitsdien geen doel.

27. In artikel 8, eerste lid, van het EVRM is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. In het tweede lid van dit artikel is bepaald dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

28. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven. Verweerder heeft er in de eerste plaats op gewezen dat de aanvragen om een verblijfsvergunning van de echtgenoot van eiseres en haar kinderen eveneens zijn afgewezen. Dit impliceert dat van het gehele gezin wordt verlangd om naar Marokko terug te keren. Van een objectieve belemmering om het familie- of gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen is volgens verweerder niet gebleken. Ook is er geen sprake van een positieve verplichting om eiseres hier te lande verblijf toe te staan, aldus verweerder. Verweerder heeft er hierbij op gewezen dat gebleken is dat het gezin al regelmatig betrekkelijk lange periodes in Marokko heeft verbleven, dat de kinderen naast Nederlands ook Arabisch spreken en dat het gezin nog bezittingen in Marokko heeft en dat eiser de Nederlandse taal niet machtig is. Ook de omstandigheid dat de kinderen al geruime tijd in Nederland zijn, hier naar school gaan, Nederlands spreken en Nederlandse vriendjes en vriendinnetjes hebben vormt volgens verweerder onvoldoende aanleiding dat er sprake is van een positieve verplichting op grond waarvan verblijf zou moeten worden verleend.

29. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat in casu geen sprake is van schending van het recht op familie- en gezinsleven. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat er ten aanzien van eisers geen onoverkomelijke belemmeringen bestaan om het familie- en gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen voort te zetten in Marokko.

Ten aanzien van de beroepen van eiser 2 en eiseres 2 (AWB 07/21070 en AWB 07/21072)

30. Ingevolge het bepaalde in artikel 6:5 van de Awb dient een beroepschrift aan de in dit artikel opgesomde vereisten te voldoen.

31. In artikel 6:6 van de Awb is bepaald dat indien niet is voldaan aan artikel 6:5 het beroep niet-ontvankelijk kan worden verklaard, mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn.

32. Bij beroepschriften van 16 mei 2007 hebben eiser 2 en eiseres 2 beroep ingesteld tegen verweerders besluiten van 19 april 2007. Omdat de beroepenschriften niet de gronden van het beroep bevatten en mitsdien niet werd voldaan aan de in artikel 6:5 van de Awb opgesomde vereisten heeft de rechtbank eiser 2 en eiseres 2 op 29 mei 2007 verzocht om dit verzuim binnen vier weken te herstellen. Op 27 juni 2007 zijn de gronden van beroep van eiseres sub 1 aangevuld, waarbij is gemeld dat deze mede namens de minderjarige kinderen van eiseres (eiser 2 en eiseres 2) worden ingediend.

33. Uit de inhoud van de bewoordingen van de gronden kan naar het oordeel van de rechtbank niet anders worden afgeleid dan dat de gronden zich richten tegen het besluit van 19 april 2007 van eiseres 1 en nadrukkelijk niet tegen de besluiten van eiser 2 en eiseres 2.

34. Op grond van het vorenoverwogene is de rechtbank van oordeel dat de beroepen van eiser 1 en eiseres 1 ongegrond dienen te worden verklaard en dat de beroepen van eiser 2 en eiseres 2 niet-ontvankelijk dienen te worden verklaard.

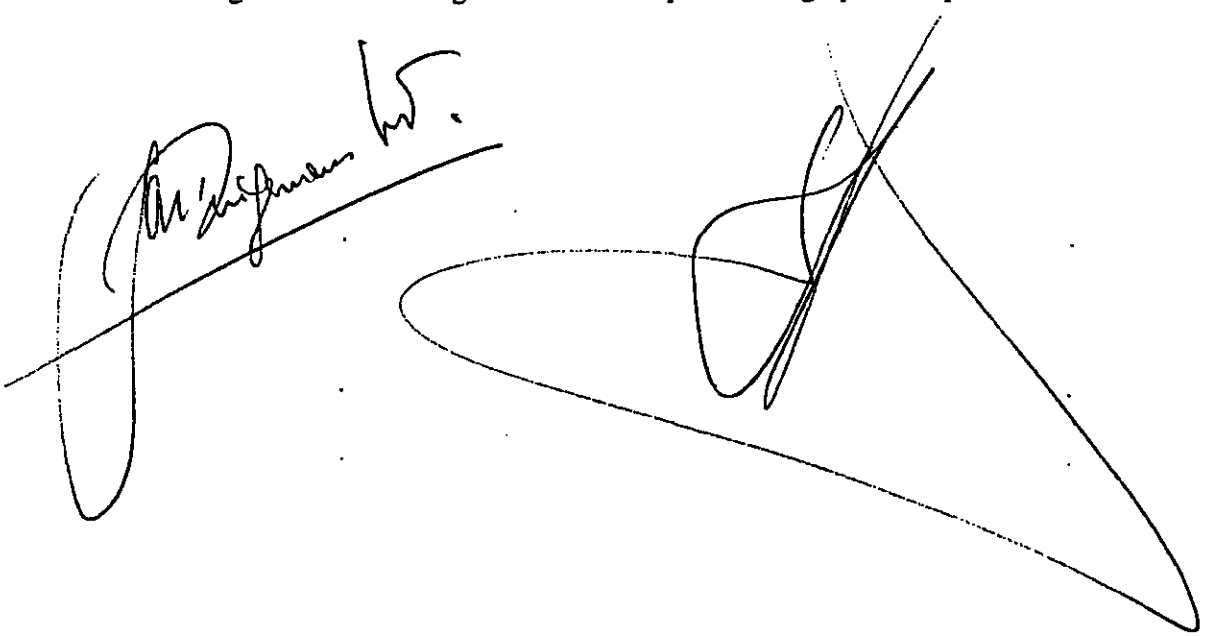
35. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

36. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart de beroepen van eiser 1 en eiseres 1 ongegrond;
- verklaart de beroepen van eiser 2 en eiseres 2 niet-ontvankelijk.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter in tegenwoordigheid van
G.C.A. Dingemans Wierts als griffier en in het openbaar uitgesproken op 12 november 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

*De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt **vier weken** na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.*

Afschriften verzonden: **13 NOV. 2007**

NOLET ADVOCATEN

Mr E.J.P. Nolet
Mr P. Drenth
mediator
Mr J.A.W. Knoester
Mr A.A. van Harmelen
Mr M. Jonkman
Mr M.J.A.E. Rijssenbeek
Mr J.W. van der Kooi
Mr F.P. Holthuis
Mr K.J. Kerdel
Mr M.C. Loman
Mr W. Mijnders

Advocaten & Procureurs

Aan de Hoogedelgestrenge Heer / Vrouwe
Griffier bij de Raad van State,
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Kneuterdijk 22
2514 EN Den Haag
Per koerier

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
11 DEC 2007
ZAAKNR. 86602
AAN: VI
BEHANDELD: DD: PAR:

Tevens per fax: 070 – 36 51 380
Den Haag, 11 december 2007

Hoogedelgestrenge Heer / Vrouwe,

Inzake: de familie
Uw kenmerk: nieuwe zaak
Dossiernr.: 2007.1621

Ingesloten treft u aan een hoger beroepschrift houdende grieven, met het verzoek dit in behandeling te nemen en mij de ontvangst hiervan te bevestigen.

Zodra de verzochte toevoeging is ontvangen, zal ik u hiervan een kopie toezenden.

Bij voorbaat dank voor de door u te nemen moeite in deze.

Hoogachtend,

A.A. van Harmelen

Abraham Patrasstraat 5
2595 RC Den Haag

Telefoon (070) 347 01 11
Telefax (070) 382 55 47
www.nolet-advocaten.nl

Door ons wordt een aansprakelijkheid aanvaard behoudens voor zover de door ons verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering

NOLET ADVOCATEN

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
11 DEC 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

Raad van State
te Den Haag
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken

HOGER BEROEPSCHRIFT
HOUDENDE GRIEVEN

Uw kenmerk: Nieuwe Zaak
Ons kenmerk: 2007.1621

Geven eerbiedig te kennen:

en zijn echtgenote mede namens hun twee minderjarige kinderen, wonende te allen in het bezit van de Marokkaanse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Den Haag aan de Abraham Patrasstraat 5 ten kantore van de advocaat en procureur Mr A.A. van Harmelen, die door hen daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd dit hoger beroepschrift houdende grieven ondertekent en indient.

Bij beschikking d.d. 2 februari 2006 is het verzoek van appellant om wijziging van de vergunning in de beperking "verblijf bij echtgenote afgewezen.

Bij beschikking d.d. 3 juli 2006 is de aanvraag van appellante om wijziging van de vergunning in de beperking "voortgezet verblijf" afgewezen.

Bij beschikking d.d. 19 april 2007 zijn de door appellanten ingediende bezwaarschriften ongegrond verklaard.

Appellanten hebben tegen de beschikking op bezwaar beroep ingesteld bij beroepschrift d.d. 16 mei 2007.

De Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch heeft bij uitspraak d.d. 12 november 2007, verzonden d.d. 13 november 2007 de beroepen ongegrond verklaard (**Productie 1**).

Appellanten kunnen zich met voornoemde uitspraak niet verenigen en komen daartegen in hoger beroep op grond van het volgende.

GRIEF 1

De Rechtbank heeft onvoldoende gemotiveerd waarom de persoonlijke omstandigheden van appellanten onvoldoende bijzonder zijn om de verzochte vergunningen te verlenen.

Toelichting

Appellanten zijn van mening dat de Rechtbank onvoldoende specifiek naar de bijzondere omstandigheden in de persoonlijke situaties heeft gekeken. Appellant is _ geweest en heeft een aantal jaren bij gespeeld. Daaraan voorafgaand heeft het gezin in verschillende Europese landen verbleven, waaronder waar appellant bij diverse andere internationale heeft Sinds 1999 verblijft het gezin in Nederland. Vooral appellante is moe om telkens haar spullen te moeten pakken en te vertrekken naar een volgend land. Appellanten hebben drie kinderen die allemaal in verschillende landen zijn geboren. Voorts loopt er nog steeds een procedure tegen waarvan gemachtigde onlangs, dat wil zeggen 7 december 2007, heeft vernomen dat nog een bedrag van € 2.000.000,-- aan appellant schuldig is. Deze procedures zijn onmogelijk te voeren vanuit het buitenland.

Destijds, in het jaar 2004 heeft appellant zijn huis moeten verkopen omdat hij failliet dreigde te gaan omdat hem niet tijdig en onvoldoende uitbetaalde. Daardoor heeft hij de aanvraag pas op 30 maart 2005 ingediend. Daarnaast is het toch wel degelijk van belang dat appellant tot tweemaal toe een terugkeervisum verstrekt heeft gekregen, terwijl de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning inmiddels was verlopen. De Rechtbank legt in haar uitspraak op pagina 3 onder punt 7 de verantwoordelijkheid hiervoor volledig bij appellant, doch van een professionele overheidsinstantie mag verwacht worden dat zij burgers tijdig en juist informeert, vooral als de betreffende burger zich meerdere malen aan het loket meldt. De volledige verantwoordelijkheid wordt te gemakkelijk op de burgers afgeschoven, terwijl de overheid hierin een zelfstandige taak heeft die door de rechtbank onvoldoende wordt erkend. Tot slot zijn er al twee grotere kinderen in het gezin die geheel in Nederland geïntegreerd zijn en waarvan het de vraag is of zij in Marokko kunnen aarden. Gezien de complexiteit van de persoonlijke omstandigheden van appellanten is de door de Rechtbank gegeven motivering onvoldoende.

GRIEF II

De Rechtbank heeft ten onrechte niet getoetst aan artikel 3.52 van Vreemdelingenbesluit 2000 en het beleid als neergelegd in hoofdstuk B16/3.1 onder c van de Vreemdelingencirculaire 2000.

Toelichting

Met betrekking tot hetgeen de Rechtbank heeft overwogen op pagina 5 punt 23 betreffende het beroep van appellante, heeft de Rechtbank haar klaarblijkelijk niet goed begrepen. Appellante heeft namelijk een beroep op artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit willen doen, alsmede op het beleid als neergelegd in hoofdstuk B16/3.1 onder C van de Vreemdelingencirculaire 2000.

In voornoemd beleid wordt een overgangsregeling getroffen voor personen die minder dan drie jaar houder zijn geweest van een verblijfsvergunning op grond van een huwelijk dat drie jaren direct voorafgaande aan de ontbinding daarvan heeft stand gehouden. In dit beleid wordt dus bepaald dat personen, ondanks dat zij niet aan de drie-jaren-eis voldoen toch in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning op grond van de langere duur van hun huwelijk. Daarbij is voorwaarde dat het huwelijk is ontbonden. Daarmee worden personen waarvan hun huwelijk is ontwricht of ontbonden in het voordeel gesteld boven personen waarvan het huwelijk voortduurt. Immers, indien appellante zou zijn gescheiden van appellant zou zij wel recht op een verblijfsvergunning hebben gehad, ook al voldoet zij niet aan de drie-jaren-eis, terwijl zij thans, gehuwd zijnde met appellant daarvoor niet in aanmerking komt. Dit levert een situatie op van rechtsongelijkheid. Deze argumenten in combinatie met artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 is appellante van mening geweest dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de verzochte vergunning. De Rechtbank heeft dit ten onrechte miskend.

Appellanten stellen dat onderhavig hoger beroepschrift houdende grieven tijdig wordt ingediend.

Appellanten wensen op het hoger beroepschrift houdende grieven te worden gehoord, alvorens uw Raad uitspraak doet.

Appellanten zijn bereid aan ieder verzoek uwerzijds om nadere informatie te voldoen, voor zover dit binnen hun mogelijkheden ligt en hen een redelijke termijn wordt vergund.

NOLET ADVOCATEN

REDENEN WAAROM appellanten zich wenden tot Uw Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak, Hoger beroep Vreemdelingenzaken te Den Haag, met het eerbiedig verzoek de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch d.d. 12 november 2007, verzonden d.d. 13 november 2007 (AWB 07/21059, 07/21067, 07/21070 en 07/21072) te vernietigen en opnieuw recht doende te bepalen dat het beroep tegen de beschikkingen op bezwaar gegrond wordt verklaard, daarbij opnieuw recht doende de behandeling van het bezwaarschrift terug te verwijzen naar de IND, dan wel het bezwaarschrift gegrond te verklaren en zelfstandig in de zaak te voorzien.

Den Haag, 11 december 2007

A.A. van Harmelen